

Afrika Reis 2016

Inpakstress! (1)

Ik ga op reis en neem mee: 7 bikini's, strandjurkjes, stapoutfits, mijn hele collectie make-up en haarspullen (dit staat gelijk aan een doorsnee drogist), leuke accessoires, sieraden. Tot nu toe paste dit alles zelfs in 20 kilo bagage. Maar nu is alles anders....

De bestemming is anders, dus het inpakken is ook anders. En dat is vet moeilijk! Alles moet praktisch zijn. Niet mijn ding. Toen papa een tijdje geleden de woorden afritsbroek en wandelschoenen liet vallen, dacht ik no way dat ik daarin ga lopen. Nou ik kan je vertellen dat deze als allereerst in mijn, veel te kleine, backpack zaten. Elk item dat inmiddels een plekje in mijn tas heeft gevonden, is door een strenge selectie heen gekomen. Hierbij vroeg ik mijzelf elke keer 3 dingen af: MOET dit mee? Is dit praktisch? en is dit leuk? Waar ik achter ben gekomen is dat het niet mogelijk is dat elk van deze vragen met 'ja' werd beantwoord. Dit was een kleine tegenvaller bij het inpakken, maar dat mocht de pret niet drukken want stiekem is het inpakken ook al gewoon leuk. Hierdoor besef je dat deze super gave reis nu wel echt heel dichtbij komt....

Mama en ik hebben ons voorbereid met een dagje Diergaarde Blijdorp. Jeugd sentiment! Heel leuk die nijlpaarden en krokodillen. Zolang ze achter glas zitten. Want oh my god, we gaan kanoën tussen deze gezellige dieren. En slapen in een tent tussen alle andere wilde beesten. Ook best wel spannend als je het mij vraagt. Ik ga dus niet alleen in zo'n tentje liggen, just so you know. En ook niet samen met mama trouwens. 2 vrouwen in een tent met wilde beesten, is nu al geen succesverhaal.

Je kan dus wel stellen dat alle nodige voorbereidingen zijn getroffen. Nou ja, voor zover je je kan voorbereiden op zo'n reis. Want hoe bereid je je voor op de cultuurshock? En op alle wilde beesten die misschien heel dichtbij komen? Ik heb werkelijk geen idee. Wat ik wel weet, is dat ik er heel veel zin in heb!!

Over een kleine 50 uur gaan we de lucht in en dan gaat ons avontuur beginnen. We zullen de mooiste plaatjes en verhalen met jullie delen. Keep you posted!

De big 5 in Zimbabwe.....! (2)

Donderdag 7 juli

Best redelijk op tijd zijn we om 17.35 uur uit Maassluis vertrokken. Op naar Schiphol. Om 21.50 gaan we vliegen voor het eerste deel naar Dubai. De meiden van de jongens (Afra en Fabienne) nemen afscheid van ons en wij van hen, sommigen met wat natte ogen..... Beetje file onderweg, maar valt mee. Op tijd op Schiphol. Voor het eerst valet parking gereserveerd. Dus tegenover de vertrekhal de auto overdekt parkeren, sleutels afgeven en naar vertrekhal. Vervolgens inchecken. Wat een rij..... Valt mee, gaat wel redelijk snel. Daarna door de douane en wat drinken. Kom nog een oud collega van 15 jaar geleden tegen. Is nu services officer of zoiets op Schiphol. Op tijd in het vliegtuig, het grootste wat over de wereld vliegt, de Airbus A380-800. Wat een ding, zeg. Fly Emirates, zullen we maar zeggen, want dat gaat allemaal soepel en fantastisch. Op tijd de lucht in en lekker eten aan boord. Daarna beetje proberen te slapen, maar dat valt toch niet mee, ook al heb je ruimte zat.

Vrijdag 8 juli

Om half 7 in de ochtend komen we aan in Dubai, maar het is daar 2 uur later dan in NL, dus voor ons gevoel is het half 5. Hier moeten we 3 uur rondhangen voordat de volgende vlucht gaat, maar dat valt mee. Bak koffie gedronken en weer naar de volgende vlucht naar Lusaka. Deze gaat ruim 7 uur duren, dus dat is best lang. Helaas duurt het behoorlijk lang voordat we vertrekken. Zo'n 45 minuten vertraging en dat kunnen we niet hebben, want op Airport Lusaka hebben we maar 1.5 uur over en dan moeten we ook de bagage nog overladen en visum regelen voor Zambia. Nou ja, zal wel goed komen.

We komen toch op de verwachte tijd aan in Lusaka, ongeveer 14.30 uur. Wachten in het vliegtuig tot de deuren open gaan en daarna komen we in een grote chaos terecht. Ergens staat er een mevrouw van Emirates op de landingsbaan met een klein bordje voor hen die overstappen op een vliegtuigje van Proflight Zambia naar Livingstone (Zambia). Dat zijn wij dus, en nog een stuk of 4 andere mensen. We worden door een zwijgzame dame voor honderden wachtenden voor een visum naar een paar balies geleid, waar kennelijk weinig gebeurt. Onze paspoorten gaan van hand tot hand, maar niet per se de goeie hand. Na veel heen en weer gepraat en ruzie met mensen die vonden dat wij voordrongen (dat was ook zo) ging er eindelijk iemand met stempels aan de gang. Een combivisum voor Zambia en Zimbabwe bleek ineens niet meer te bestaan, dus dan maar een apart Zambia visum gekocht. Eindelijk stempels in de paspoorten en dan zien dat we onze bagage ergens kunnen vinden om die dan weer ingechecked te krijgen in het volgende vliegtuigje. Inmiddels was al een uur verstreken van de 1.5 uur die we hadden. Yes, bagage gevonden, die van Hans beschadigd, maar dat kon de pret niet drukken. Wat een chaos. Dan weer de bagage inchecken bij iemand die nog nooit had gezien dat de koffers doorgelabeld waren vanuit Amsterdam en toch weer ingechecked moest worden. Wij zeiden dat het goed was, nog maar een handgreep van de koffer van Hans kapot getrokken, 1 koffer gewogen en daarna geloofde hij het wel. Wat een bureaucratie, alles gaat om stempels en formulieren. Tenminste, totdat ze het zelf ook zat zijn, en dan worden de stempels gewoon lukraak gezet. Hoe het mogelijk is weten we niet, maar we zaten op tijd in het vliegtuigje, iets van 25 zitplaatsen, een heuse stewardess en gelukkig ook 2 echte piloten. Nog redelijk op tijd opgestegen en na een best rustig vluchtje van ruim een uur landden we in Livingstone. Bagage binnen 2 minuten weer bij ons en er stond iemand ons op te wachten om ons naar Victoria Falls te brengen. Grote lekkere auto en op naar Zimbabwe, zo'n 20 minuten rijden. Exclusief de aanschaf van een visum. Dat had ook even wat tijd nodig. Weer stempels en postzegels in paspoort, maar vooruit, het verliep redelijk voorspoedig. Eindelijk dan om ca. 18.30 uur (tijd is hetzelfde als in NL) op plaats van bestemming, Pamusha Lodge in Victoria Falls.

Daar ingechecked, een kleine rondleiding, een Zambezi biertje en de kamers bekijken. Allemaal een eigen 2-persoonsbed zo ongeveer. Dat wordt lekker slapen. In de lodge met een leuk binnenplaatsje (boma) heerlijk rustig gedineerd en dan maar eens gaan slapen. Iedereen sliep binnen 50 seconden.....

Zaterdag 9 juli

Allemaal goed geslapen, wekkertje op 08.00 uur, want (onverwacht uitgebreide) ontbijt is tot 09.00 uur en om 09.30 zou iemand van reisbureau ons een en ander komen vertellen. Zij bracht ons naar het dorp, gaf een korte intro over het dorp en zette ons vervolgens af in de buurt van de bekende Victoria Falls. We kozen er voor om eerst over de brug over de Zambezi te wandelen met deels zicht op de watervallen. De brug is een soort niemandsland tussen Zambia en Zimbabwe. Midden op de brug kan je bungeejumpen boven de Zambezi. Lars wilde graag, maar we vonden de 160 dollar net iets te veel van het goede. Zou natuurlijk wel leuk geweest zijn. Na de brug het Victoria Falls National Park in, waar je op ca. 16 punten een fantastisch uitzicht hebt over de Falls. De watervallen zijn ruim 1 kilometer breed..... En het was geweldig. Hele mooie plaatjes. Met regenponcho, want je wordt vreselijk nat aan de randen van het ravijn waarin het water zich naar beneden stort. Prachtig!!!! Zie de foto's..... (als we ze geuploaded krijgen).

De lunch doen we op een prettig terras in het dorp. Daarna doen we nog een rondje langs wat winkeltjes en doen een bezoekje aan de supermarkt voor water, een fles wijn en een paar biertjes. Prima te doen. Het teruglopen naar de lodge was wel een dingetje, warm en licht heuvelop, zo'n 2.5 kilometer, maar we hebben het gehaald. Om 16.00 uur terug en nog even in de zon gelegen en een duik in het vreselijk koude zwembadje van de lodge gedaan. Om 18.00 uur is het donker en koelt het sterk af. Om 18.30 opgehaald om naar The Boma te gaan, een restaurant met exotische hapjes en gerechten en Zimbabwaanse muziek en dans. Heel leuk, maar wel redelijk massaal. Een hele leuke avond gehad. We kregen allemaal Jambees tussen onze knieën gedrukt en daar konden we ons op uitleven. Jesse ging helemaal los en ging volledig op in zijn trommel. Aan het eind nog een kleine discussie over de rekening. We hadden in NL al voor het restaurant betaald, maar daar wisten ze natuurlijk niks van..... Kwam goed, maar je moet even de tijd nemen en volhouden..... pffffff. This is Africa..... Na nog een drankje in de lodge weer lekker slapen. Had ik al gezegd wat voor weer het was? Hele dag strakblauw, geen wolkje gezien, weinig wind, 23 graden..... Niks mis mee.

Zondag 10 juli

Weer op tijd de wekker, om half 9 ontbijten, want we worden om 09.30 uur opgehaald voor de transfer naar Hwange. Dat is een National Park in Zimbabwe, zo'n 200 kilometer zuidwestwaarts van Victoria Falls. Een prima auto met aanhanger!!!! (we hebben nou eenmaal veel bij ons) bracht ons in 2,5 uur naar Miombo lodge dichtbij het Hwange National Park. Daar aangekomen warm welkom door de manager en uitleg over de game drives. We konden over liefst 4 huisjes op het terrein beschikken. Maar 3 vonden we voor de big 5 wel genoeg. Deze keer Hans en Fenny bij elkaar. Joyce en Jesse bij elkaar en Lars in een eigen huisje. We kregen een heerlijke lunch voorgeschoteld en om 15.00 uur moesten we klaarstaan om de afternoon game drive te doen en een open safari jeep. We hadden gezelschap van een Amerikaanse familie van 2 ouders met 2 kinderen van 14 en 16 jaar oud. Ze komen uit Utah. Overigens tot op dit moment nog geen olifant of ander groot beest gezien. Eindelijk gaan we dan op weg voor onze 1^e game drive. Half uur rijden naar de ingang van het National Park en dat was al best fris. Het eerste uur hebben we eigenlijk niks gezien, behalve bush. Dat viel een beetje tegen.

Totdat 2 flinke olifanten letterlijk ons pad kruisten. Mooie plaatjes, toch wel indrukwekkend. Daarna kwam het wild een beetje op gang en zo hier en daar zagen we een paar giraffen, kudus, wilde zwijnen, volgeltjes, antilopen en nog wat klein wild. Nog steeds niet overdreven veel. Totdat we zo'n half uur voor de werkelijk prachtige zonsondergang bij een waterpool kwamen met een uitzichtpunt op een paar meter hoogte. We hadden daar een prachtig uitzicht op de waterpool en vraag niet waar ineens al het wild vandaan kwam..... Van alle kanten kwamen de kuddes olifanten toegestroomd en binnen een kwartier stonden er ineens zo'n 50 olifanten rond de waterpool op korte afstand van ons. Daarnaast wat herten, aardige wat brutale bavianen, een stuk of wat krokodillen en een solitair nijlpaard. Indrukwekkend, er bleven maar olifanten komen, maar we moesten uiterlijk om 18.00 uur het park uit. Geen probleem, voor deze namiddag hadden we genoeg gezien. De rit terug naar de lodge was heel koud. Het is toch hartje winter, daarnaast ligt Hwange op een hoogvlakte, dus het koelt snel af als de zon weg is. Tot zo'n 3 graden boven 0 in de vroege ochtend. Overdag was het weer de hele dag strakblauw, met een enkel onschuldig schapenwolkje. Het was wel behoorlijk winderig. Daarom was het met zo'n 21 graden niet al te warm.

Terug in de lodge weer opgewarmd met een kampvuur en een glaasje wijn of wat anders. Beetje geïntegreerd met de Amerikaanse familie en de andere Zweedse familie die in de lodge verblijven. De lodge heeft ook niet meer dan zo'n 10 rooms, dus veel meer mensen kunnen er ook niet zijn. Lekker kleinschalig. Vervolgens om een uur of 8 konden we aanschuiven voor het diner. Deze keer een barbecue. Lekker en gezellig, rond het kampvuur. Veel Engels praten. Om een uur of 9 zagen we op zo'n 30 meter van onze hutjes een kudde olifanten (stuk of 10) die daar stonden de drinken in de kunstmatige waterpool die naast de lodge wordt onderhouden. Het is moeilijk om in het donker foto's te maken van donkergrijze olifanten. De foto's zijn dan ook niet echt goed, maar de foto's van die enorme olifanten zo dichtbij zitten in ons hoofd. We mogen niet alleen teruglopen naar onze huisjes, want dat is te gevaarlijk. Iedere keer krijgen we iemand van de lodge mee als we even naar een van onze huisjes willen. Goed, wij zien het gevaar niet zo, maar het zal wel goed zijn zo. Nog geprobeerd om Portugal Frankrijk op de laptop tevoorschijn te toveren, maar dat is iet echt gelukt. We hebben een kwartier kunnen kijken, totdat Ronaldo het veld uit moest. Toen viel de verbinding weg en zaten we naar een stilstaand beeld te kijken. Dan maar naar bed. Het is morgen weer vroeg dag. We gaan dan een full day game drive doen. Vanwege de kou gaan we niet om 06.00 uur van start, maar pas om 07.30 uur. Gek genoeg heeft niemand daar een probleem mee..... Inmiddels liggen we in onze leuke huisjes in de bush. Welterusten. Morgen weer een dag.

Miombo Safari camp (3)

Maandag 11 juli

We vertrekken om ca. 07.45 uur voor een full day game drive met onze gids voor vandaag. We weten zijn naam niet, maar we noemen hem Kenneth Vermeer. Het is koud, heel koud. Maar het warmt na een uur of 10 ook wel weer snel op. We zien olifanten, olifanten en olifanten. Veel olifanten dus. Paar giraffen en veel impala's, kudu's en andere hertachtigen. Rond een uur of 1 komen we aan bij een picknickplaats behoorlijk diep het Hwange park in. Daar een prima lunch gehad, iets van spaghetti met iets erin. En natuurlijk een Zambezi biertje en een colaatje of gewoon water. Daarna weer vertrokken en we komen op een grote savanne achtige vlakte met behoorlijk veel dieren. Van alles wat. Geen leeuwen, helaas. Men zegt dat het wat aan de koude kant was voor leeuwen. In de middag weer veel olifanten, een enkele giraffe en weer impala's. Om een uur of 5 terug naar de uitgang van het park en terug naar de lodge. Daar weer lekker opgewarmd bij het kampvuur met een drankje. We kregen dit keer een diner bij kaarslicht. Een aardappelsoep, daarna rijst met rundvlees en saus en een apple crumble taartje of zo als nagerecht. Lekker. Daarna nog met de foto's aan de gang geweest om ze te transporteren naar NL (digitaal), maar dat is niet gelukt. Het duurt veel en veel te lang. Zeg maar 1 foto per kwartier, als de verbinding het zo lang uithoudt. We stoppen er mee en gaan naar bed. Als een blok in slaap gevallen in een heerlijk bed. Tot zover vandaag. Morgen vertrekken we om 10.00 uur richting Botswana, zo'n 4 uur rijden. Tot later.

- Hans

Zoektocht naar de Leeuwen (4)

Dinsdag 12 juli

Na een nachtje trillend in bed te hebben gelegen door de olifanten die langs liepen vervolgd we onze reis naar Botswana. In Afrika gelden hele andere regels.. Dat kunnen we goed merken. Na een stempel in ons paspoort moesten onze schoenen (?) ontsmet worden onder toezicht van de grenswachters. Eenmaal in Botswana kunnen we zien dat dit een wereld van verschil is met Zimbabwe. Botswana loopt iets verder voor qua ontwikkeling en ook het landschap werd iets groener. Dit schijnt te komen door de Chobe rivier. Aangekomen in de lodge (The old house) konden we aanschuiven voor een snelle lunch, waarna een boot safari volgde. Heerlijk op het water in de zon genieten van al het wild. Want dat hebben we gezien! Nijlpaarden, olifanten (x1000 ongeveer), krokodillen, buffels, etc. Vooral de nijlpaarden waren bizar om te zien.. Misschien komt dit door het idee dat we tussen deze beesten gaan kanoën.... Best een spannend idee als je het mij vraagt. Na ze vandaag gezien te hebben, ben ik er niet geruster op geworden dat het gezellige beesten zijn om tussen te kanoën. Anyway, heerlijke dag en weer veel gezien. Behalve de leeuwen. Ik denk dat dit karma is, we willen te graag de leeuwen zien. Zoals ze hier dan zeggen: Sometimes you win en sometimes you lose. Morgen nieuwe ronden, nieuwe kansen zullen we dan maar zeggen. Om kwart over 5 gaat de wekker voor een game drive in de vroege ochtend. Toch weer hopen dat de leeuwen ons gezelschap komen houden. Duimen jullie mee??

- Joyce

Big 5 in Botswana en Namibië (5)

Hallo, daar zijn we weer. Het kost nog steeds veel moeite om goed internet te vinden. Op de 3e dag in Kasane in Botswana maken we de oversteek naar de overkant van de Chobe rivier. Daar ligt Namibië. We bezoeken daar een dorp dat nog op traditionele wijze leeft. Wat een eenvoud, maar de mensen zijn blij en de dorpskinderen kijken hun ogen uit naar ons. Wij ook naar hen. We mogen kijken in een hutje van een familie en delen wat uit aan kinderen. Mooie ervaring, aardige kerel (David) die ons begeleidde. Rond lunchtijd weer terug naar de lodge. Om een uur of 3 laten we ons brengen naar een opvangparkje voor dieren uit het National Park die gewond of ziek zijn geweest. Ze halen daar een Python uit zijn hok

van een stevige pols dik en hangen die om de nek van Lars.....

Eigenlijk niet echt eng, we krijgen hem allemaal even om de nek, maar Fenny ziet dat niet zitten. Er zitten daar ook een paar zgn Pessy Bush Babies, leuke beestjes, we weten eigenlijk niet waar ze op lijken. Terug naar de lodge deden we te voet. Niet echt veel te zien in Kasane, maar je ziet zo wel wat meer van het dorp. Terug in de lodge horen we dat onze vlucht van morgen naar Kariba is verzet van 11.00 naar 13.00 uur. Lekker dan, maar niet echt een probleem. Na ons laatste diner in the Old House, pakken we onze koffers weer in en gaan slapen. Tot later.

Big 5 in Chobe National Park, woensdag 13 juli (6)

hallo, daar zijn we weer. Wat een moeite kost het om een beetje redelijk werkend internet te vinden..... Vandaag heel vroeg opgestaan. Om 06.00 uur doen we game drive in het Chobe National Park in Botswana. Het is koud, maar weer strak blauw. We gaan nu op zoek naar leeuwen. We rijden langs de rivier Chobe. We zien impala's, nijlpaarden en olifanten van ver. Het is koud. Heel koud, zo'n 6 tot 8 graden. Maar met een deken in de open jeep is het te doen. Hier en daar een gir

affe, buffels van ver en ruzie makende bavianen met hele kleine baby-aapjes op hun rug, maar geen leeuwen..... tenminste tot nu toe. We zien nu auto's keren en stilstaan op een plek. Onze gids rijdt de auto op een strategische plek en zowaar zijn we dan de eerste leeuw. Luiierend in de ochtendzon. Tijdje gekeken en foto's gemaakt. Koffie gedronken met een muffin. Lekker. Weer op weg met de jeep, de gids ziet sporen van een paar leeuwen. Dus volgen die sporen. En inderdaad, waar de sporen de bush in gingen liggen nu 3 leeuwen. Wel wat ver weg, maar toch gezien en het waren er 3. Daarna geen sporen meer gezien, wel heel heel veel impala's, wat giraffen, baboon's, olifanten met veel kleintjes en nog meer impala's. Terug in onze lodge 'The Old House' weer lunch gehad en om 14.00 uur hadden we een vismanneltje besteld om de echte Afrikaanse Tigerfish te vangen. Wordt natuurlijk 14.15, maar dat geeft niet. Het is inmiddels bewolkt, goed om te vissen. Eerst tijdje 'gesleept' zonder resultaat. Toen een of andere vis van een mannetje aan de overkant van de Chobe rivier gekocht en vervolgens met grote stukken dooie vis aan de gang, op de bodem een meter of 6 a 7 diep. Meteen al regelmatig beet, maar nog niet echt iets aan de haak. Totdat er aan de haak van Joyce toch iets lijkt te zitten. Duurt een tijdje voor de vis bij het bootje is. Het blijkt een catfish van zeg maar een halve meter. Een catfish is een meerval! Daarna 2 giftige enge vissen opgehaald, niet zo groot, maar wel giftige stekels. We blijven regelmatig beet hebben, maar geen vissen meer. Totdat Lars beet heeft. Het mannetje neemt de hengel over en sleept de vis naar de boot. Ook dit een meerval, maar dan meer dan een meter lang..... Wat een beest! Prachtig! Daarna nog 1 zo'n giftige knorrende vis gevangen en dat was het dan. Toch een aardig resultaat, 5 vissen met die ene hele grote. Zie de foto's. Daarna weer even gechilled in de lodge en daarna het diner met weer veel biefstuk. Daarna nog een drankje en geprobeerd om foto's naar NL te sturen. Ging 72 uur duren.... Dan maar wat op de harde schijf van de laptop. Dat ging wel. Voor morgenochtend (gelukkig niet al te vroeg) hebben we een tochtje naar een traditioneel dorpje in Namibië geregeld. Dat ligt aan de overkant van de Chobe rivier, maar dat is wel Namibië. Tot morgen.

Vrijdag 15 juli, Kariba Zimbabwe (7)

We vertrekken vandaag uit Kasane in Botswana naar Victoria Falls in Zimbabwe. Gisteren hoorden we dat onze vlucht van Victoria Falls naar Kariba niet om 11.00 uur gaat, maar om 13.00 uur. Dat is prima, dan hoeven we er niet zo vroeg uit. Om 09.30 zal de transfer ons ophalen in plaats van 07.30. De boys (Hans, Jesse, Lars) zien vervolgens ruimte genoeg om dan om 06.00 uur tot 08.30 uur nog te gaan vissen met een mannetje op de Chobe rivier. De dames zien dat niet zitten. Het doel is tigerfisch, bream of meerval. Helaas vangen de boys nada niks nothing. Even snel ontbijten en het busje in. Op tijd zijn we in Victoria Falls. Even wachten op het vliegtuig van Zimbabwe airways, dat moest nog aankomen. Vlucht van ongeveer een uur, dus dat is te overzien. We komen op tijd aan in Kariba, aan het meer van Kariba. Vanaf de onderkant van het stuwmeer zullen we de Zambezi op gaan voor de kanosafari van 3 dagen met 2 nachten overnachten in de bush. Na een half uurtje rijden vanaf het vliegveld, komen we aan in de Hornbill lodge. Wat een geweldige mooi lodge. De foto's spreken voor zich. Helaas is het ook hier weer bewolkt. We hebben de hele middag om een beetje in de zon te liggen, maar het er is geen zon te zien. Wel lekker weer. Beetje uitrusten, spullen klaarleggen voor kanotocht en biertje drinken. Het diner wordt door de Engelse eigenaresse van de lodge zelf gerserveerd en is fantastisch. Wij zijn de enige gasten..... Champignonsoep, biefstuk, met lekkere groente en een lekker toetje met ijs. Overigens de chalets in de lodge hebben geen deuren of zoiets. Wel een dak, maar eigenlijk slaap je gewoon buiten.....Prachtig. Tot morgen

Kanosafari op de Zambezi rivier op de grens van Zimbabwe & Zambia, 16 t/m 18 juli (8)

De dag van de kano safari is aangebroken. Dit is wel een dingetje, die hele kano safari. We gingen namelijk kanoën op de Zambezi rivier.. Deze rivier heeft de hoogste concentratie nijlpaarden en krokodillen. En wat gaan wij doen? Daar tussen varen. In een kano. Er zijn veiligere dingen om te doen zegmaar. Maar oké, schijnt leuk te zijn dus dan doen we dat maar. Met een overlevingspakket voor 3 dagen en 2 nachten in een tent op naar het startpunt van de kano tocht. Daar stonden de kano's en gidsen op ons te wachten voor vertrek. Norman en Manu, de gidsen, mochten ervoor zorgen dat we deze dagen zouden overleven. Met overvolle kano's kon de safari beginnen. Bizar trouwens hoeveel spullen in 4 kano's passen.

In de briefing werd verteld dat we op het water 4 gevaren konden tegen komen. De krokodillen en nijlpaarden (obvious) en de boomstammen en zon. Voor die laatste 2 was ik iets minder bang. Eenmaal op het water, was ik minstens net zo bang als vooraf. Je zou namelijk denken dat je op een brede rivier de nijlpaarden wel kunt ontwijken. Norman en Manu hielden blijkbaar wel van een kleine uitdaging en gingen recht op de nijlpaarden af. Ze vonden dat de nijlpaarden ons wel konden ontwijken i.p.v. andersom. Ik denk dat ik op dat moment in een shock zat, want dat was beyond eng. Eng is een understatement! Jesse wilde zelfs het eerste vliegtuig terug pakken. We wilden natuurlijk wel even weten waarom we recht op de nijlpaarden af gingen in ons kleine kanootje. Dit is een territoriumdingetje. We moesten ze aan de goede kant passeren, zodat we niet in de baan van de nijlpaarden en hun veilige plek gingen varen. Hard to believe op dat moment, maar zij zullen het wel weten.

Aan het eind van de middag kwam de volgende uitdaging. Op een eilandje ergens midden op de Zambezi, kamperen in tenten, tussen de wilde dieren. Even voor de duidelijkheid, echt kamperen! Met een poepschep en al. De verdeling van de tenten werd gemaakt, dit werd tactisch gedaan en een beetje met steen, papier, schaar. Waar Lars trouwens al de hele vakantie mee verliest. Ondertussen hadden Norman en Manu het vijfsterrenrestaurant uit de kano gehaald en waren ze een heerlijke maaltijd voor ons aan het bereiden. Het koude wijntje en een prachtige zonsondergang maakten de hele dag goed. Bedtijd, hopen dat we geen enge beesten tegen komen in onze tent en vooral duimen dat we niet naar de wc moeten 's nachts...

6.00 uur, tijd voor ontbijt. We hebben verrassend goed geslapen en zijn klaar om weer de rivier op te gaan. Is het al iets minder eng? Nee dat niet, maar we weten nu al iets meer hoe die beesten in elkaar zitten en hoe we ze het beste kunnen benaderen. Ook schrik je niet meer zo als ze ineens boven water komen kijken. Het is heerlijk weer de tweede kanodag, maar er staat ook iets meer (tegen)wind. We moeten een beetje aan de bak dus. Na een paar uurtjes, zijn we toe aan een break. Tussen de krokodillen. Dat wordt inmiddels normaal. We worden weer super goed verzorgd met een heerlijke brunch. Het was een hele relaxte dag. Alles is top geregeld door de gidsen. Als de tenten weer staan, wordt de koelbox open getrokken voor een sundowner. Weer met een prachtig uitzicht.. Ook de 2^e dag hebben we overleefd.

We hoeven de laatste dag nog maar een uurtje te kanoën voordat we bij het eindpunt zijn. We hebben er al 2 dagen op zitten, dus dat laatste uurtje moet ook wel lukken. We kunnen iets meer genieten van de omgeving en de zon dan de voorafgaande dagen. We did it! Wat een avontuur en wat was het eng, maar tegelijkertijd ook zo vet! Als we terug komen staat er alweer een auto voor ons klaar om ons naar het vliegveld te brengen.. Op naar South Luangwe, Zambia.

18 juli, naar South Luangwa, Zambia (9)

Nadat we uit de kano gestapt zijn, worden we opgehaald door een chauffeur met busje. Hij zal ons van Kariba in Zimbabwe naar het vliegveld van Lusaka in Zambia brengen. De grens is al binnen een paar

minuten bereikt. Weer een paat stempels en vervolgens komen we in een andere wereld. Wat een armoede.... En wat een rotzooi.... En wat een wegen..... Het is een lange rit met een chauffeur die niet kan autorijden. We raken ook nog verstopt in het chaotische verkeer van Lusaka. Lijkt geen fijne stad. Na een uur of 4 het vliegveld bereikt. Vlucht gaat om 16.00 uur, dus tijd zat om wat te eten...., toch? Een paar sandwiches zou ca 20 minuten duren, maar natuurlijk was het 45 minuten. Met de broodjes in een zakje (die van Lars is nooit gekomen) net op tijd bij de gate (er is er maar 1). Het is een heel klein vliegtuigje van Proflight Zambia. Doet het prima! Een uurtje vliegen naar Mfuwe. Om 17.15 landen we en een auto van de lodge Track & Trail Rivercamp staat al klaar. Deze keer een open jeep. Het is nog 45 minuten rijden, dat is wel ver. Maar het is een leuke weg met veel bedrijvigheid in de dorpjes langs de weg. Het is al donker als we aankomen, maar we worden heel hartelijk ontvangen door Gigi, de vrouw van de Nederlandse eigenaar. We hebben 2 schitterende chalets direct aan de oever van de Luangwa rivier. Na een korte opfrisbeurt schuiven we aan voor het diner in de vorm van een BBQ, samen met de andere gasten. H

et is weer een lekker kleinschalige lodge, dus er zijn hooguit 20 gasten. Er is ook een terreintje voor selfdrive kampeers, maar dat zijn er ook niet veel. De BBQ was lekker en we gaan weer vroeg slapen. De wekker staat op 05.00 voor een ochtend game drive..... Ontbijt om 05.30 uur. 06.00 uur

vertrekken.

19 juli South Luangwa (10)

Zo, dat was vroeg vanochtend..... 05.00 uur het wekkertje en dat op onze vakantie. Het is een combi gamedrive met wandelsafari. Het National Park South Luangwa is het park waar de wandelsafari oorspronkelijk vandaan komt. De ochtend drive was niet heel bijzonder, maar wel interessant. Geen leeuwen en/of luipaarden. Wel veel zebra's, heel veel impala's, hier en daar een waterbuck en natuurlijk olifanten en nijlpaarden in de rivier. Meest bijzonder was een moeder puku met een jonge puku (soort impala) die nog maar een kwartier geleden was geboren..... Leuk om te zien hoe dit beestje zijn eerste pogingen deed om op te staan. Hier wel veel meer krokodillen dan in de andere parken waar we geweest zijn. Onze gids is GG (zijn hele naam ben ik vergeten). Hij blijft onze gids tijdens de drives in deze 2 dagen. Dat is wel prettig, want dan kan hij ons een beetje leren kennen en komt hij te weten wat we graag willen zien. We maken hem duidelijk dat we inmiddels genoeg nijlpaarden, krokodillen, olifanten en impala's hebben gezien. We gaan nu echt voor de leeuwen en de luipaarden. Die laatste hebben we nog niet gezien. Na de ochtend drive/wandeltocht weer terug naar de lodge voor een lekkere lunch. Daarna even relaxen in de zon bij het leuke zwembadje op een verhoging aan de oever van de rivier, vlak naast onze huisjes. Het is hier duidelijk warmer dan in de andere gebieden tot nu toe. zo'n 30 graden. Maar niet benauwd, dus heerlijk. Om 15.00 uur verzamelen we ons weer voor een namiddag/avond game drive vanaf 15.30. Eerste deel game drive, daarna een sundowner en vervolgens een zgn nightdrive in het donker met zoeklichten. Dat hadden we nog niet gedaan en daarmee is een redelijke kans op leeuwen en luipaarden. Tijdens de gewone drive de gebruikelijke dieren, olifanten, kroko's, impala's, nog meer impala's, olifanten en giraffen. De nachtdrive met zoeklichten (een zgn spotter met zoeklicht gaat mee in de jeep) was spannend. Je kan ieder moment wat zien. Met onze ongeoefende ogen zien we niet zo veel, maar de gids en de spotter zien in een tiende van een seconde aan de weerkaatsing van licht in de ogen welke dieren er in de bush zitten. Heel opmerkelijk. Er rijden meer jeeps rond en we zien wat meer drukte op een bepaalde plaats, een beetje boven de rivier. En jahoor, daar liggen 3 leeuwen, niet al te actief, maar ze zijn goed zichtbaar in de spotlights. Foto's maken gaat wel, maar is lastig. Het gaat om de ervaring. Daarna nog aantal rondjes gereden in het park en uiteindelijk zien we ons eerste luipaard. Moeilijk te zien, hoog in de boom met een impala over een dikke tak gehangen, Wakend over zijn (van een andere luipaard) gestolen buit. Normaal komen luipaarden om deze tijd uit de bomen om te jagen, maar deze blijft waken over zijn buit. Daaruit concludeert de gids dat het andere luipaard in de buurt moet zijn. En ja, dat blijkt zo te zijn. Het andere luipaard zien we op een paar honderd meter van de boom rondhangen. Luipaarden zijn ongelooflijk moeilijk te zien, maar we zien hier en daar een glimp van het steeds weer in de bush verschanste luipaard. Overigens zien we hier ook hyena's van dichtbij. Er ligt er een vlak onder de boom met het luipaard en de impala, ook wachtend op zijn kans op wat resten. Hyena's zijn ongelooflijk lui en vangen eigenlijk nooit iets zelf. Ze blijven een beetje rondhangen achter de grote roofdieren en doen zich te goed aan overgebleven resten, daarna doen de gieren en insecten de rest. De hele avondsafari duurt maar liefst tot ca. 20.15 uur. We zijn bekap. Fenny houdt het voor gezien en slaat het diner over. De anderen verorberen het diner (Tilapila filet met aardappelpuree) en gaan vervolgens ook slapen. Ook morgen weer een ochtenddrive, dus weer om 05.00 uur het wekkertje..... Heel fijn.

20 juli, South Luangwa (11)

Het was vanochtend weer vroeg. 05.00 uur de wekker, 05.30 uur ontbijt en vervolgens weer op weg voor de ochtenddrive. Fenny laat deze voorbij gaan. Ze is moe en heeft nog wat rust nodig. De anderen gaan weer met GG op pad. We zien weer het gebruikelijke, olifanten, impala's, krokodillen, enz. We gaan nu voor de echte leeuw, de male lion. Er is er een in de buurt en proberen hem te cheasen. We zien hem helaas niet..... De luipaard met de impale ligt nog steeds in dezelfde boom. Het andere luipaard is nog steeds in de buurt en we achtervolgen hem even, maar ook die verdwijnt weer in de bush. De hyena is ook nog in de buurt en is te lui om veel stappen te verzetten. We zijn al weer redelijk vroeg terug en krijgen weer een lekkere lunch. Na de ochtendbewolking is het inmiddels weer helemaal opengetrokken en we genieten van een paar uurtjes zon bij het zwembad. Het is heet, maar lekker. Om 15.00 uur weer koffie, thee en taart en om 15.30 uur vertrekken we weer voor de laatste middag- en avond drive in South Luangwa. Weer spannend, geen leeuwen deze keer. De gids en spotter krijgen iets in de smiezen en proberen de andere auto's te snel af te zijn. Volgens hen hebben ze een jagend luipaard gespot en die moet in de buurt zijn. En jawel, we vangen een glimp van hem op en achtervolgen hem. Voor ons was dit echt onmogelijk om hem zelf te spotten. Dit was klassewerk van de gids. Er waren geen andere auto's in de buurt en op een bepaald moment stonden we naast het prachtige dier. De dieren storen zich in het geheel niet aan de felle zoeklichten die op hen gericht staan. Het is moeilijk voor te stellen, maar als je rondloopt zijn ze bang voor je en verstoppelen zich vrijwel weer direct als je ze ziet. Maar als je in een auto zit met draaiende motor en een zoeklicht op hen gericht, gaan ze volledig hun eigen gang en storen ze zich daar helemaal niet aan. We achtervolgen het luipaard rustig en we hebben steeds goed zicht op het dier. Hij was duidelijk aan het jagen en lag rustig te wachten op een groepje impala's dat hooguit 50 meter van hem verwijderd was. Zijn enige kans om een impala te pakken te krijgen is als de impala's rustig liggen in de avond. Dan kan hij ze verrassen. Als impala's staan, gaat het hem niet lukken, dan zijn ze te snel. Vlak voordat het luipaard een impala te grazen wil nemen (we hadden mooi uitzicht op het luipaard en de impala's en we waren de enigen in de buurt) horen we een fluitsignaal. We dachten dat het een fluitje van de gids was of van een vogel, maar het was een schelle fluittoon van een puku antilope. Die maken dat geluid als ze een roofdier hebben gespot. Daarmee was deze mogelijke 'killing' meteen ten einde, want alle impala's stondevn direct op hun poten en waren alert, waarmee ze voor het luipaard niet meer te overvallen waren. Het luipaard ging op zijn gemakje weer aan de wandel voor een volgende poging op een later moment, maar deze kans om een mooi3 killing te zien ging voor ons helaas verloren. Wel een van de hoogtepunten van alls safari's. Op de terugweg stopte de gids ineens, reed 50 meter terug en wees op een bosje op zo'n 20 meter afstand. Wij zagen natuurlijk niks. Vervolgens loopt hij de bosjes in en komt terug met een kameleon. Hoe is het mogelijk dat hij dit beestje ziet van zo'n grote afstand in het donker met alleen een zoeklicht dat heen en weer gaat in een rijdende auto terwijl hij ook nog moet sturen..... Prachtig. We keren terug naar de lodge en maken ons klaar voor het diner. We schuiven aan voor het diner. We zitten net en we worden door de eigenaar naar het midden van het restaurant gedeelte gedirigeerd. Vervolgens komt er een Zambiaanse muziek en dans groep tevoorschijn die Zambiaanse muziek en zang begon te spelen. Fenny en Hans worden er bij gehaald en worden uitgenodigd (gedwongen!) om met de dames in prachtige kleding mee te dansen..... Dit was georganiseerd door Joyce, Jesse en Lars, samen met Peter, de eigenaar van de lodge, ter ere van ons 25 jarig huwelijk. Wat een verrassing en wat leuk. Een fles champagne werd opengetrokken en we werden naar een tafeltje voor 2 geleid, waar we samen mochten dineren. We waren compleet verrast door dit alles. Wat leuk en wat mooi om dit op deze plaats op aarde te mogen meemaken. Dank je wel Joyce, Jesse en Lars. Een mooie afsluiting van onze tijd in Track & Trail Rivercamp aan de South Luangwa rivier in Zambia. Morgenochtend rijden we weer naar het vliegveld van Mfuwe om vanaf daar om 13.00 uur terug te vliegen naar Lusaka. Dan begint een nieuw onderdeel van onze reis:

Rwanda en Uganda. We vliegen dan vana

of Lusaka naar Nairobi in Kenia om vervolgens door te vliegen naar Kigali, de hoofdstad van Rwanda. Tot morgen. Nog even een nabrander. Als het donker is mogen we niet alleen over het terrein van de lodge lopen, vanwege de nijlpaarden, olifanten en soms ook leeuwen die over het terrein heen lopen. Ze staan zo nu en dan gewoon naast je huisje. Niet eng, maar beter niet alleen rondlopen in het donker (net zoals in Maasland/Maassluis).

21 juli, grote verplaatsing van Zambia naar Rwanda/Uganda (12)

Daar zijn we weer. Vandaag is de grote verplaatsing van Zambia naar Rwanda en Uganda. We hebben vandaag maar liefst 3 vluchten. Van Mfuwe naar Luaka (1 uur), van Lusaka naar Nairobi (2 uur en 40 minuten) en van Nairobi naar Kigali (Rwanda, ook 1 uur). Als het goed is zijn we tegen 01.00 uur in de nacht in Kigali. Op het vliegveld van Lusaka is er een probleem. We hebben de vluchten geboekt in 2 groepen, omdat je digitaal niet meer dan 4 tickets tegelijk kan boeken bij Kenya Airways. En voor het groepje Hans, Fenny en Joyce blijkt het niet mogelijk om voor de beide vluchten met Kenya Airways naar Nairobi en naar Kigali in 1 keer in te checken. Dat betekent dat we in Nairobi voor die 3 opnieuw moeten inchecken..... Als dat maar goed gaat. De vluchten met Kenya Airways zijn uitstekend, vrij nieuwe vliegtuigen (Airbus 320), eigen videoscherm, flinke beenruimte en wat te eten en te drinken. Op vliegveld Nairobi worden we van het kastje naar de muur gestuurd, maar uiteindelijk een loketje gevonden, waar iemand Fenny, Hans en Joyce ook voor de vlucht naar Kigali in kon checken..... Gelukkig. Nog even wat gedronken op Nairobi en vervolgens het laatste vliegtuig van vandaag in. We komen iets eerder dan gepland in Kigali aan en we gaan op zoek naar onze gids. Die was er nog niet, maar wel binnen een paar minuten. Zijn naam is Barnabus (of zoiets). Met hem gaan we 5 dagen door Rwanda en Uganda reizen. Hij brengt ons naar het overnachtingshotel in Kigali, een kwartiertje rijden. Niet veel bijzonders, bloedje benauwd in de kamers, wel heel groot bed..... Maar we komen hier alleen om te slapen. We willen even uitslapen en we spreken af om om 09.00 uur te ontbijten en om 09.30 uur te vertrekken. Morgen gaan we eerst naar het Rwanda Genocide Memorial (in 1994 1 miljoen mensen afgeslacht in 100 dagen). Daarna door naar Uganda... Hoezo een uithoek van de wereld.....?

22 juli Rwanda Genocide Memorial en naar Uganda (13)

De ochtend hebben we wat tegenslagen. Niet al te best geslapen en Joyce krijgt een kan melk over haar kleding..... Barnabus geeft een briefing over de reis bij het ontbijt en we gaan vervolgens naar het Rwanda Genocide Memorial op een kwartiertje rijden. Erg indrukwekkend. Een miljoen mensen (voornamelijk Tutsi's) afgeslacht in 100 dagen tijd. De wereld beschouwde het als een intern conflict, maar het was een lang vantevoren en nauwkeurig geplande volkerenmord..... Onvoorstelbaar. Een schandvlek voor de internationale gemeenschap. En zo kort geleden nog maar. Een totaal verscheurd en uitgemoord land bleef achter. Je ziet schokkende beelden. Hele dorpen werden met machetes en bijlen afgeslacht. En toch heeft het land de kracht gevonden om door te gaan met de diepe lidtekens van die periode. Nu is het een van de veiligste en vreedzaamste landen in midden Afrika, waarschijnlijk juist vanwege die historie. Na het indrukwekkende bezoek aan het Memorial gaan we op weg naar Uganda. We lunchen bij een hotel-restaurant, waar de bekende apendeskundige Jane Fossy vaak verbleef. Lekker gegeten en weer door. Het blijkt toch wel ver naar de grens. Onze gids kon kiezen tussen 2 grensovergangen, eentje die 24 uur open is en eentje die om 18.00 uur dicht gaat. Hij kiest voor de laatste, komen achter vrachtwagens terecht die niet harder dan 20 gaan. Het wordt een race tegen de klok en om 17.58 uur komen we bij de grens. Barnabus (BB) verwijst ons naar een hokje om de grens te passeren. Dat moet lopend en zonder hem, want hij moet de auto clearen of zoiets. We blijken bij het verkeerde loket en moeten naar andere loketten, maar niemand weet precies waar en waarom. Het wemelt er van de 'mannetjes' met van alles willen en aanbieden. Het is inmiddels donker en het voelt intimiderend. We worden achtervolgd door 'lui' met dikke pakketten bankbiljetten die ze aanbieden en aanbieden om ons over de grens 'te helpen'.... Geen fijne omgeving en Barnabus is nergens te bekennen. Hij staat nog in Rwanda met zijn Landrover en al onze spullen en wij zijn inmiddels, na de goede loketten te hebben gevonden, in Uganda. Als dat maar goed gaat, want het is inmiddels al ver over 18.00 uur. Het gaat min of meer goed en opeens is BB er weer. Weer een aantal checkpoints en wat loketjes die hij langs moet en eindelijk kunnen we weer verder. Het is nog best een eind rijden voordat we op onze volgende bestemming komen. Dat is Lake Mutanda Resort aan Lake Mutanda. Bij Kisoro houdt de (afvalt)weg op en komen we op zand- en rotspaden, waar op het eerste gezicht geen auto over heen kan..... Om ca. 20.00 uur komen we aan. Het is pik donker, dus zien we nauwelijks waar we zijn en we zijn doodmoe. We zitten weer in geweldige huisjes op palen, direct aan het schilderachtige meer. We krijgen een diner (rundvlees, het ouderwetse stokjesvlees, soort hachee met sweet potatoes), dat gaat er redelijk in. Daarna slapen. Morgen moeten we vroeg op voor onze gorillatocht in het Bwindi Inpenetrable Forrest, het echte oerwoud van Midden Afrika. Om 06.30 uur zullen we vertrekken. Om 06.00 uur ontbijt, dus de wekker maar op 05,15 uur gezet..... Welterusten!

23 juli Naar de Berggorilla's in Bwindi Impenetrable Forrest National Park in Zuid-West Uganda (14)

Vandaag was het dan zover! We gaan naar de berggorilla's..... Al in december hebben we gorilla-permits gekocht voor een bezoek aan de Rushage berggorilla's aan de zuidkant van het Bwindi Impenetrable Forrest in het uiterste zuidwesten van Uganda. Bwindi betekent in het Ugandees 'ondoordringbaar'. De naam is dus eigenlijk ondoordringbaar ondoordringbaar woud..... Of het ondoordringbaar is? Ja, dus! Berggorilla's komen nog maar in 2 gebieden in 3 landen van de wereld

voor. Dat is in het Volcanoes National Park dat zich uitstrekt over het grensgebied van Rwanda, Uganda en Democratische Republiek Congo. En dat is in het Bwindi Forrest in Uganda. In Congo is het alles behalve veilig en daarnaast verplaatsen de gorilla's in het Volcanoes gebied zich over grote afstanden, waardoor het nog maar de vraag is of je ze echt gaat vinden. Wij hadden dus gekozen voor het Bwindi park in Uganda. Het wekkertje stond op 05.15 uur, ontbijt om 06.00 uur, 06.30 uur is het vertrek gepland. Het is een uur rijden van de lodge. We dachten dat de weg niet veel slechter kon dan de laatste 40 kilometer van gisteravond. Het kon dus wel slechter..... Gaten en kuilen van een halve meter..... Stenen en rotsen van ook bijna een halve meter. We worden keer op keer van de ene kant naar de andere kant van de landrover geslingerd. Allemaal niet zo erg, maar aan de ene kant van het smalle paadje was een ravijn. Het woord vanrail kennen ze niet in Uganda. Zo nu en dan hadden we het idee dat de auto zo schuin stond dat die zijwaarts over de kop zou gaan. Gelukkig hebben we reispilletjes bij ons. Dat helpt helaas niet tegen over de kop gaan. Je moet er wat voor over hebben. Na een uur komen we aan bij het informatiecentrum van het Bwindi Impenetrable Forrest. Daar is de verzamelplaats. Er wordt maar een beperkt aantal gorilla permits per dag uitgegeven. In het Rushaga gebied leven 3 familiegroepen berggorilla's. Maximaal 8 personen mogen per dag bij een gorillafamilie in de buurt komen. Er werden 3 groepen gemaakt. Onze groep, aangevuld met 3 Australiers, werd ingedeeld voor de Rweza gorillafamilie. Die familie bestaat uit 12 gorilla's van alle leeftijden. De Australiers zaten in dezelfde lodge als wij. Na een korte briefing over do's en dont's gaan we op weg. Gepakt met 2 liter water per persoon, deet, alle stukjes huid zoveel mogelijk bedekt vanwege muggen, bloedzuigers en ander bijtend gespuis, handschoenen, een stok, twee gewapende rangers en een paar zgn porters (soort sherpa's die je op het moeilijke terrein helpen met klimmen en ook je spullen dragen). Je weet nooit zeker of je de groep gaat vinden en zoja hoe lang dat duurt. Het gebeurt regelmatig dat groepen zo'n 6 uur moeten lopen om gorilla's te vinden en dan moet je nog terug (ook 6 uur). Oh ja, we konden ook nog agressieve bergolifanten tegenkomen. Wist niet dat die bestonden, die lopen gewoon tegen een berg op, maar ze zijn vaak agressief. Goed dat de gidsen bewapend zijn. Het eerste deel van de zoektocht gaat over een smal paadje tegen de bergwand aan. De groep gorilla's die we gaan bezoeken was op zo'n 2200 meter hoogte gelocaliseerd. Na zo'n 1,5 uur lopen op langs de bergwand, worden we geattendeerd op een gorilla, hoog in een boom. Het is de 2e silverback van de groep, zeg maar de vice-president. De rest van de familie moet in de buurt zijn, overdag blijven ze (als ze niet gestoord worden) op 1 plek om te eten en te rusten. De rest van de familie blijkt nog wat hoger op de berg te zitten en daar is geen pad. Dat gaat dus niet..... Nou ja, dat gaat dus wel, want er wordt min of meer een pad gehakt door de rangers dat steil omhoog loopt. Goed dat we handschoenen aanhebben. Het is glibberig, vochtig, erg warm en vermoeiend. De hoogte boven 2000 meter doet zijn werk. Het is steil en gevaarlijk. Halverwege dreigt Joyce te gaan hyperventileren, maar ze weet de aanval af te slaan. Haar porter is juist nu op dit moeilijke terrein nergens te bekennen. Juist nu die erg nodig is. De porter van Fenny wijkt niet van haar zijde en helpt Fenny de berg op. De 'mannen' deden het (uiteraard, het zijn mannen....) zonder porters. Na zo'n 20 minuten klimmen komen we bij de gorillafamilie. We zien er stuk of 5, er is 1 kleintje bij van zo'n 4 maanden. Grappig om te zien. De silverback die we al eerder gezien hadden, bleek van dichtbij toch wel van een enorme omvang, heel indrukwekkend.. Wat een power. Een enorme spierbundel. Geen ruzie mee krijgen. We stonden nog steeds op een steile berghelling, dus lekker rustig staan of zitten was er niet bij. Toen we er even stonden, vond de silverback het nodig om te laten zien wie de baas was. Hij kwam uit de bush en liep met grof geweld min of meer door ons groepje heen naar een andere plek waar hij meer eten dacht te hebben (denk ik). Een van de Australiers werd omver geduwd en Lars kreeg ook een zwieper van de silverback..... Vervolgens ging de silverback op 2 meter afstand van ons weer zitten en ging rustig door met eten. Dat was schrikken. Gelukkig was bij de briefing verteld dat, in het geval de gorilla's naar je toe komen, je rustig moet blijven staan/zitten en hen vooral niet recht in de ogen aankijken. Nou ja, het ging veel te snel om überhaupt iets te kunnen doen en daarnaast konden we geen kant op omdat

we op een steile berghelling stonden..... De silverback bleef zeker wel een kwartier zitten vlak voor onze neus. Erg mooi. De andere gorilla's waren in de buurt en waren wat ruzie aan het maken over eten of met elkaar aan het spelen. Na een uur moesten we de gorillafamilie verlaten. Een uur is het maximum dat je per dag bij de gorilla's mag zijn. De rest van de dag worden ze met rust gelaten. We lopen, nog steeds onder de indruk, terug langs de berghelling en eten onderweg de inhoud van het lunchpakket op. Nou ja 'we', alleen Fenny eet haar bordje leeg. Terug aangekomen bij het basiskamp maken we nog wat foto's, krijgen een Gorilla certificaat en nemen afscheid van de gidsen en porters. We rijden weer over het vreselijke bergpad terug naar de lodge. Enige verschil was dat we nu aan de ravijnkant van het smalle paadje reden (ze rijden links in Uganda).... We komen vermoeid, maar lekker op tijd aan in de lodge. Het is half 3 of zo iets en de rest van de middag hebben we geen programma. Dat wordt lekker in de zon zitten/liggen aan het schilderachtige meer., ware het niet dat de zon zich niet liet zien. Het was zelfs onweersachtig en er vielen zo nu en dan een paar druppels, maar ook niet veel meer dan dat. We zien nu pas in wat voor schokkend mooie omgeving we zitten. Gisteravond toen we aan kwamen was het donker en vanochtend toen we vertrokken was het nog steeds donker. Het Lake Mutanda is echt een van de mooiste plekken op deze aardbol (volgens Hans). Voor Hans voelt deze plek als thuis. Zie de foto's, die spreken voor zich. We rusten wat, we drinken wat en we krijgen weer een (overwegend) lekker diner. We liggen vroeg op bed, want we zijn doodmoe. Onze vaste gids Barnabus vond het nodig dat we morgen om 06.30 uur vertrekken voor een lange verplaatsing over moeilijk begaanbare wegen (of iets wat daarvoor door moet gaan) naar onze volgende bestemming. Lodge Ihamba aan Lake George in de buurt van het Queen Elizabeth National Park en het Kazinga Channel. Tot morgen.....

Uitzicht vanuit ons chalet op palen..... Het was weer een geweldige lodge, maar misschien had ik dat gisteren ook al gezegd. Allemaal natuurlijke materialen. En heerlijk breed bed. Het was wel even wennen dat er maar beperkt stroom was. Alleen van 05.30 uur tot 10.00 uur in de ochtend en vervolgens pas weer om 18.30 uur tot 22.00 uur. Ze hebben daar geen stroom, ze doen het met een generator en ze willen zo weinig mogelijk stroom verbruiken en het meer zo schoon mogelijk houden. Dat betekent dus ook geen wifi. Dat is even lastig voor de jongens, gezien de vrije middag die we hadden. Dan maar spelletjes doen (yatzee).

24 juli (te) lange reisdag (15)

Vandaag staat een reisdag gepland. We zullen verkassen van het Lake Mutanda Resort naar de Ihamba lodge aan Lake George in de buurt van het Queen Elizabeth National Park in Uganda. Op de kaart niet zo'n enorm stuk, maar over de weg is het een ramp. We moeten er weer om 05.15 uur uit. Om 06.00 uur ontbijten en om 06.30 uur vertrekken. Wij zijn op tijd bij gids Barnabus en de auto, maar een andere chauffeur van een landrover staat op zijn gemak een band te vervangen. Hij staat precies zo dat niemand van het kleine parkeerplaatsje bij de lodge af kan.... Wachten dus. Duurt een kwartiertje, dus alsnog op pad. De eerste 100 meter is steil omhoog, de zware landcruiser met volle bepakking moet een aanloopje nemen om boven te komen. We halen het net niet..... Dus moeten we de auto langzaam achteruit weer terug laten zakken naar waar we vandaan kwamen. Dat valt niet mee omdat aan beide zijden van het paadje rotswanden zijn. Zonder beschadigen komen we weer terug bij de lodge. Opnieuw proberen. Aanloopje, vol gas, gaten en kuilen. We halen het net. Met de nodige vertraging beginnen we dus aan de verplaatsing. Het eerste uur is onverhard met gaten en kuilen, dus

dat schiet niet op. Eindelijk komen we dan weer een beetje in de bewoonde wereld en komen op min of meer een asfaltweg. Dat rijdt een stuk beter. Maar Barnabus krijgt de 4WD (4 wiel aandrijving) er niet meer van af. De kenners weten dat dat op een normale weg niet echt lekker rijdt. We rijden in bergachtig gebied aan de rand van het Bwindi Impenetrable Forrest naar het noorden. We komen hoger en hoger. Langs het ook weer schilderachtige Lake Bunyonyi. Boven het meer hangt een mysterieuze mist. Mooi om te zien. Totdat we plots zelf in de mist terecht komen. Dichte mist. Hele dichte mist. Op een bepaald moment zien we echt niks meer. Barnabus hangt uit zijn raampje en ziet alleen naast zich de streep van de weg. Fenny doet het zelfde aan de passagierskant. Gelukkig is er aan onze kant van de weg geen ravijn. We worden met nog geen 5 (echt waar!!!!) meter zicht 'gewoon' ingehaald door aftandse vrachtwagens, tour- en kippenbussen. Overal lawaai en getoeter, maar zien doen we niks. Barnabus besluit de auto stil te zetten, goed plan. Maar ook dat is levensgevaarlijk, want er is geen vluchtstrook (woord kennen ze niet) en de vrachtwagens achter ons denderen door en zien ons ook pas op de laatste meter. Toch maar in de auto blijven zitten. Het tegemoetkomend verkeer is ook stilgevallen (maar de andere kant van de berm kunnen we niet eens zien. Een hoop lawaai en getoeter en mensen lopen op de weg en roepen dat er voor ons een ongeluk is gebeurd. Wat een chaos. Getoeter, geroep en vrachtwagens en bussen proberen nog steeds langs ons te komen. Dat gaat natuurlijk niet. Achter ons staat inmiddels gelukkig ook een vrachtwagen stil. Dat verkleint het risico dat we van achteren worden aangereden. Een Ugandese vrouw zegt mij dat ze dit nog nooit heeft meegemaakt..... We staan daar bijna een uur stil. Totdat de auto voor ons weer begint te rijden. Barnabus vindt dat een goed richtpunt om meteen achter hem aan te rijden. Dat duurt 10 meter, daarna gaat de voor ons rijdende auto weer aan de kant. Wij reden door op wandeltempo. Dit wordt een hele lange dag! Dan lijkt het of het zicht iets verbetert, van 5 meter tot 15 meter. En van 15 meter naar 30 meter. Na 10 minuten rijden we uit de wolk en is het zonnig en helemaal helder. Niet te geloven..... We rijden door, maar gaan weer van de weg af. Komt er een andere auto die ook stopt. Een mannetje komt in de auto zitten. Zet de auto een paar keer in zijn achter- en vooruit en jahoor, hij krijgt hem uit de 4WD stand. En hij stapt weer in zijn auto. Ook dat weer opgelost. Eindelijk kunnen we door. We zitten op een mooie weg, dus we kunnen nu kilometers maken. Tenminste, dat dachten we. In een dorp kiest Barnabus opeens linksaf en we komen weer op de inmiddels al door ons verafschuwde zandwegen. We komen ook weer in de bergen. Bochten, gaten, kuilen, ravijnen, geiten, zandverschuivingen en nog veel meer komen we tegen. Opschieten doet het niet. We rijden inmiddels op een hoogte van zo'n 2400 meter. Het gebied is wel mooi, dat dan weer wel. We rijden tussen alleen maar thee- en bananenplantages. Heel mooi. We vragen zo nu en dan hoe lang het nog is. Het is nog lang, maar op een gegeven moment zegt Barnabus: nog 30 kilometer. Twee uur later zijn we er echter nog niet..... We rammelen inmiddels van de honger en Barnabus vraagt of we een pak biscuits in een lokale supermarkt willen kopen of willen lunchen in een hotel in de buurt. Het antwoord laat zich raden. We zitten inmiddels al vanaf 06.45 uur in de auto en het is al 01.15 uur. We beloven snel te lunchen en alleen dingen te bestellen die snel klaar zijn. Dat lukt min of meer en 3 kwartier later weer de auto in. Het is nog ver..... Eindelijk komen we om een uur of half 4 in de buurt van de uiterste zuidpunt van het Queen Elizabeth National Park. Dat is het gebied, waar de grootste trekpleister van dit gebied (naast de mooie meren) te vinden is, namelijk de boomklimmende leeuwen. Normaal gesproken doen leeuwen dat niet, maar hier doen ze dat wel. In een bepaald soort boom, de 'Figtree'. We komen bij een slagboom van het National Park. Barnabus stapt uit de auto en heeft een lang gesprek met een mevrouw in het hokje bij de slagboom. Barnabus komt terug in de auto en zegt: 'we rijden door, want er zijn geen leeuwen in bomen te zien'. Ik vertrouw het niet en pak mijn informatie er bij. Op mijn kaart van het National Park staat bij dit punt een rood bord met een witte streep overdwars..... En er staat bij 'no entrance!' Ik denk dus dat hij er gewoon niet in mocht. Lijkt me logisch, maar ik besluit mijn vermoedens niet te delen met Barnabus en ook niet met de rest van de familie. Iedereen zit al een beetje tegen of op het kookpunt van de lange tocht. We nemen vervolgens

de weg die naast het park loopt naar de noordkant van het National Park. Dat duurt ook weer 1.5 uur voordat we daar zijn. Iedereen is er klaar mee. We komen om 17.00 uur aan bij de Evenaar. Dat is nog wel even leuk en we maken een paar foto's, ondanks dat iedereen nu zo snel mogelijk naar de volgende lodge wil. Een kwartier later rijdt Barnabus weer een weggetje in (niet richting lodge) en we vragen hem wat hij gaat doen. 'We gaan nu een game drive doen!' is het antwoord. No way, was onze reactie. Dat gaan we niet doen! We zitten nu al bijna 11 uur in een auto te hobbelen en dan nog een game drive van 2 uur????? Nee, nee, nee! Ja, maar je hebt er voor betaald.....! Kan ons niet schelen, maar geen gamedrive meer nu! Ter info: aan de noordkant van het National Park zitten geen boomklimmende leeuwen, dus het enige dat we zouden zien waren olifanten, giraffen, zebra's, impala's en een verdwaalde hyena. Die hebben we al zat gezien, dus dat kan ons nu even niet meer boeien. We zijn helemaal klaar met de auto en met Barnabus. Met alles eigenlijk wel. Goed, weer in de auto en nog 10 minuten rijden naar de lodge. Daar worden we warm ontvangen met een heet nat handdoekje en een drankje. We zijn hier de enige gasten..... Maar wel weer een prachtige lodge. We hebben hier 2 mooie huisjes, de kinderen in een triple en wij in een double. We mogen hier weer niet alleen in het donker op het terrein lopen, want de hippo's lopen gewoon in de nacht over het terrein. Na een korte opfrisbeurt schuiven we om half 9 aan voor het diner. We zijn dus de enigen hier. Geeft niets, want al het personeel is voor ons in de weer. We eten lekker, we drinken nog wat, doen nog een spelletje in de Boma (verblijfsruimte), we kijken nog even naar een aantal hippo's die inmiddels op het terrein lopen en gaan vervolgens naar bed. Morgen een relatief korte verplaatsing naar de Primate lodge in Kibale Forrest, het oerwoud waar we morgen een chimampanse trekking gaan doen. We hoeven gelukkig niet zo heel vroeg op. Om 08.00 uur zullen we weer vertrekken. Volgens ons een uur te vroeg, omdat we pas om 14.00 uur de trekking hebben, maar we laten het maar zo. We weten inmiddels dat Barnabus niet kan rekenen..... De verhouding met onze gids Barnabus zijn na de dag van vandaag wat bekoeld..... We weten nog niet wat ons verder te wachten staat in de resterende dagen, maar vandaag was het voorlopige dieptepunt. Een reis van zo'n 12 uur in de auto, dichte mist, slechte wegen, bekoelde relatie met Barnabus, iedereen doodmoe en uiteindelijk geen gamedrives terwijl dat wel de bedoeling was. Tot morgen.

25 juli Op zoek naar Chimpansees in Kibale Forrest NP (16)

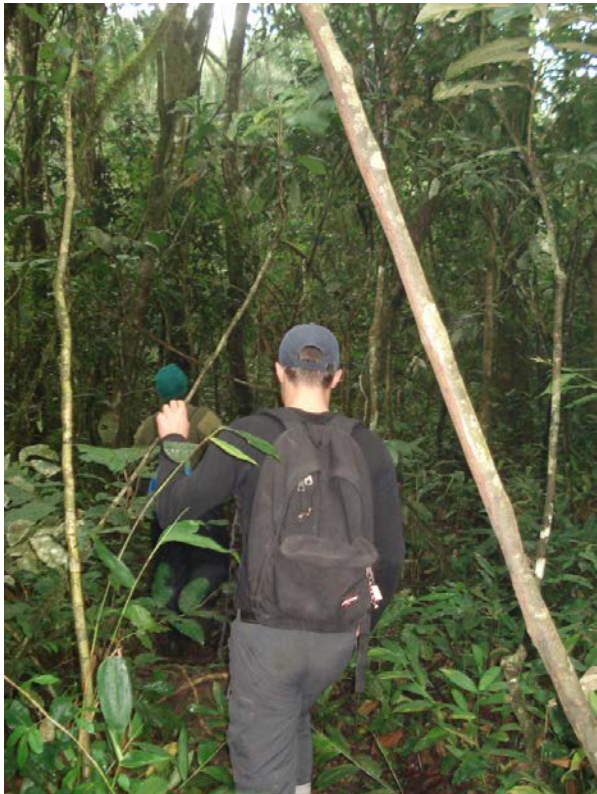
Vandaag hebben we een relatief korte reistijd, deze keer maar een uur of 3. Dat valt mee. Lekker geslapen in de Ihamba Lodge. Wel nijlpaarden gehoord, maar het viel wel mee. Verder heerlijk rustig. Jammer dat we hier al weer moeten vertrekken. Barnabus had gisteravond gezegd dat we om 08.00 uur zouden vertrekken. We hebben afgesproken met de lodge dat we om 07.30 uur zouden ontbijten. Eigenlijk veel te vroeg na 2 dagen achter elkaar om 05.15 uur te hebben opgestaan. Maar goed. We hoeven pas om 14.00 uur aanwezig te zijn voor de Chimpansee trekking in het Kibale Forrest National Park. We hebben daar een lodge (the Primate Lodge) die hooguit 2 minuten lopen verwijderd is van het informatiecentrum van het chimpanseegebied, midden in Kibale Forrest. We willen daar zo snel mogelijk naar toe, dan kunnen we daar nog een uurtje rustig aan doen en lunchen. Wij staan om 08.00 uur met volle bepakking klaar, maar Barnabus is nergens te bekennen. Om 20 over 8 komt hij met de Landcruiser en het eerste wat hij zegt is dat we veel te vroeg vertrekken. Ja, dat wisten wij ook wel. Het was niet ons idee. Barnabus kan niet rekenen, zo blijkt. We nemen afscheid van de vriendelijke mensen van de Ihamba lodge en vertrekken naar Kibale Forrest. Barnabus komt op het onzinnige idee om niet direct naar de volgende lodge te rijden, maar om een vroege lunch in Fort Portal te doen en dan naar de lodge. Wat een vreemd idee. We zouden al om 10.30 uur in Fort Portal zijn. Waarom zouden we daar dan gaan lunchen..... Het idee komt bij ons op dat Barnabus in Fort Portal een prive klusje te doen heeft..... We volgen zijn voorstel natuurlijk niet en rijden naar de lodge, op een (noem het landelijk) zandpad midden tussen de bananenplantages. Leuk. Hier en daar waren marktjes langs de weg. Met bananen, bananen, nog meer bananen en bananen. Wel een leuk gezicht. Al eens gehoord van een bananenfiets? We komen lekker op tijd aan in de lodge en worden daar warm ontvangen met een drankje en een verhaaltje hoe het er in deze lodge aan toe gaat. De lodge ligt midden in the forrest en heeft een leuke sfeer, met chalets in het bos. We hebben hier weer 2 huisjes, een met een double bed (voor Fenny en Hans) en een met 3 eenpersoonsbedden voor de kinderen. We brengen de bagage naar de huisjes en kunnen even acclamiseren. Om 13.00 uur schuiven we aan voor de lunch. We eten een soort rijst met kipfilet, was erg lekker. Vlak voor de lunch echter escaleerde onze relatie met Barnabus. Hij maakte een aantal lompe opmerkingen (niet voor het eerst) en die vielen bij ons niet alleen helemaal verkeerd, maar gingen ook ver buiten alle geaccepteerde grenzen van normale normen en waarden. Barnabus zou met ons meelunchen, maar we verboden hem voorlopig bij ons in de buurt te komen. Dat wordt nog leuk, we moeten nog 2 dagen met hem verder..... Gelukkig hebben we hem niet nodig om bij het startpunt van de chimpanseetrekking te komen. Dat is 2 minuten lopen vanaf de lodge. Bij het informatiecentrum van het chimpanseegebied worden we gebriefd en we worden ingedeeld in een klein groepje met een gids en een ranger. We gaan op pad en na een half uurtje zien we de eerste chimpansee, hoog in een boom. Heel hoog in een boom. Bijna niet te zien. De aap houdt het na een paar minuten voor gezien en is weg door snel van boom tot boom te zwiepen. Even verderop zien we weer een chimp met een kleuterchimp, ook weer in de boom, maar dan wat lager. Zij komen wel uit de boom naar de grond en we kunnen een van hen eventjes achtervolgen, maar deze is ook snel weer weg. Inmiddels was ons groepje samengesmolten met een andere grotere groep die de zelfde chimpanseegroep aan het chasen was. De groep was nu 15+ en dat is veel te groot om in een lang lint van mensen een chimpansee te achtervolgen. De mensen achteraan in de sliert zien dan erg weinig, zeg maar niks. Er zaten in de andere groep ook nog wat haantjes die de rest van de mensen omver liepen als er wat te spotten viel. Nou ja, we gaan weer verder en komen op een plek waar een paar chimps in de bomen zitten. We wachten tot ze uit de boom komen, aldus de gids. In deze tijd van het jaar, zitten er nog maar weinig vruchten in bomen, dus ze zijn snel uitgegeten in een boom, zo luidt de verklaring. Na een half uur wachten komen ze inderdaad uit de boom naar de grond. Een van de chimpansees achtervolgen we een tijdje. Zo nu en dan blijft hij even zitten en loopt dan weer rustig door. Lars loop voorop en kan de

chimp redelijk goed zien, Joyce loopt ook nog redelijk vooraan, maar Hans, Fenny en Jesse zien vrij weinig. Totdat de chimpansee weer verdwenen is. We spotten even later weer een of enkele chimpansees in de boom en de gids lijkt weer te willen wachten totdat ze uit de boom komen. Daar hebben we echter geen zin in. We wachten nog een minuut of 5, maar dan vinden we het wel goed. We gaan terug met ons groepje naar het informatiecentrum en dat was het dan. Een stuk of 5 min of meer solitaire chimpansees gezien. Onze verwachting was een kakafonie van luid krijsende groepen chimpansees die van boom tot boom zwiepen en elkaar achterna zitten. Dat bleek dus een verkeerd beeld. We zeggen het niet echt hardop (het is toch wel bijzonder natuurlijk), maar bij iedereen valt dit wel een beetje tegen. We keren terug naar de lodge, daar drinken we wat, nemen een douche en rusten nog wat uit. Om 19.00 uur is het diner gepland. Ook weer lekker zonder dat het haute cuisine is..... We liggen weer vroeg op bed. Tussen 21.00 uur en 21.30 uur is een beetje de normale tijd geworden hier in Afrika. Hans heeft (tussen de bedrijven door, je moet toch weer verder) met Barnabus afgesproken dat we om 08.00 uur in de ochtend zullen vertrekken naar Bigode Swamp, waarna we richting Kampala/Entebbe (vliegveld) zullen afreizen..... Tot later.

26 juli Laatste (reis)dag in Uganda (17)

Na een lekker ontbijt met scrambled eggs en ham, staan we op de afgesproken tijd klaar. We zijn nog niet 'on speaking terms' met Barnabus. We geven hem de gelegenheid om zijn excuus aan te brengen. Dat doet hij. We maken hem wel duidelijk dat het contact met hem verder tot het hoogst noodzakelijke beperkt zal blijven. We gaan op weg naar de Bigodi wetlands ofwel Bigodi swamp. Dat is een door vrijwilligers beheerd en onderhouden natuurgebied met veel primatensoorten (geen chimpansees, want die eten die kleine apensoortjes.....). Het is een moerasachtig gebiedje. Niet zo groot, maar toch wel zo groot dat een wandeltocht met gids door het hele gebied minimaal 3 uur duurt. Die tijd hebben we niet, dus we lopen zo'n 3 kwartier het park in en keren dan via dezelfde route weer terug. Het is wel leuk, we zien 6 van de 8 primatensoorten die in dit gebied leven. Dat is een hele goede score volgens de gids en zeker voor de ochtend. Nou, dat is mooi. We zien veel meer apen dan tijdens de chimpanseetrekking van gisteren. Overigens, een baviaan die je door heel Afrika overal om je heen ziet, is geen aap (monkey) en zeker geen primate. De apensoorten die we zien zijn redtailmonkey, verschillende soorten colobus (columbus?) aapjes en dus veel bavianen. Ook zien we kraanvogels en verschillende andere vogelsoorten. De gids laat ook nog wat plantjes zien en trekt ze uit de grond. Daar zitten dus gewoon pelpinda's aan.... Wist iemand dat die in de grond groeiden? We krijgen ook meer te horen over de koffieplant en de bonen die daar aan groeien. Het tourtje was leuk en leerzaam. Dan breekt te tijd toch weer aan om bij Barnabus in de auto te stappen en de lange tocht naar Kampala/Entebbe (ruim 400 km) te beginnen. Ons vliegtuig naar Nairobi gaat om ca. 21.50 uur. Vanaf Nairobi vliegen we vervolgens door naar Zanzibar. Omdat het een lange tocht is, zullen we geen tijd hebben om te lunchen en daarom zullen we in Entebbe (vlak bij het vliegveld) in een restaurant een vroeg diner nuttigen. Naar verwachting (van Barnabus) zal dat rond 16.00 uur zijn. Het eerste uur was nog over een zandpad, dus met gaten en kuilen. Volgens ons kon je gewoon om de redelijk grote stad Fort Portal heen om op de verharde weg naar Kampala te komen, maar om de een of andere vage reden komen we toch in het centrum van Fort Portal terecht. Op mijn vraag waarom dat moet, krijgen we geen antwoord. In het centrum komt de aap uit de mouw. Barnabus moet even 2 adresjes langs..... Precies zoals we een dag eerder al vermoedden. Nu we er echter toch waren, wilden we toch even rondkijken in het stadje om een souvenir te scoren en om op een groentemarkt te kijken. Dat vond Barnabus maar niks en probeerde ons een hotelshop met commerciële souvenirs (en dito prijzen) in te loodsen, maar daar voelden we niks voor. Lars, Fenny en Hans gingen op eigen houtje een paar straatjes door en vonden daar best een grote groente- en kruidenmarkt en allerlei lokale shopjes, soms een soort volgeladen loketje van hooguit een meter breed en diep. Lars een zonnebril gescoord en we wilden wat bananen meenemen. Niemand van de marktkoopvrouwen wilde echter een dollar aannemen. Na lang aandringen was er iemand die de dollar wel aan wilde nemen. We kregen er zowat een hele kist bananen voor..... Dat was nou ook weer niet nodig. We wilden alleen maar een stuk of 10 van die grappige kleine banaantjes. De rest weer teruggegeven, iedereen blij. Wij weer terug naar de auto voor de rit naar Kampala. Vanaf Fort Portal is de weg verhard en dat rijdt een stuk beter. De gemiddelde snelheid is hier zo'n 80 km per uur in plaats van de gemiddeld 3 km per uur van de laatste dagen. Dat schiet dus wel op. Toch duurt het lang. Bij ieder dorp liggen er 17 verkeersdrempels, waar je stapvoets overheen moet. De klok tikt door en we worden toch wat hongerig. In een lokale supermarkt een paar flesjes cola en wat kaakjes gescoord, waarmee we het maar moeten redden. We komen in de buurt van Kampala en Barnabus rijdt door tot we in de stad zijn, terwijl er volgens ons al afslagen richting Entebbe waren. Maar goed, hij zal het wel weten. In de voorsteden van Kampala komen we op een nieuwe rotonde en dan weet Barnabus het niet meer. Hij is verrast door de situatie van wegen in aanbouw. Hij vraagt het hier en daar en uiteindelijk rijdt hij door de versperring van de nog niet gereed zijnde nieuwe weg en rijdt gewoon die weg op. Op onze vragen of dat wel kan en of die

weg ergens toe leidt, kregen we geen ander antwoord dan 'don't worry'! Maar je voelt hem al aankomen, na een kilometer of 10 komen we in een maanlandschap terecht. Bergen met puin, graafmachines en hoge hekken. De weg houdt gewoon op en afslagen zijn er niet. Jesse en Joyce ontploffen zowat, zij zijn helemaal klaar met Barnabus en deze nieuwe ellende. Er zit niks anders op dan terug te keren. Dat doet Barnabus dus, maar na een paar kilometer duikt hij de bush in (geen weg of pad te bekennen) en rijdt over volstrekt onbegaanbaar terrein met gaten, kuilen en rotsblokken van de nieuwe weg af in de hoop om ergens weer in de bewoonde wereld terecht te komen. Hij zegt te weten waar hij is..... Niemand gelooft hem. We worden door de auto heen geslingerd en moeten onszelf goed vasthouden. Er waren momenten dat we dachten dat de auto zijwaarts zou omvallen. Uiteindelijk komen we weer wat huizen tegen en komen we op een terrein, waar ooit mogelijk een pad heeft gelegen. Na veel bochten, draaien, keren, kuilen en nog meer rotsblokken, komen we dan toch weer (toeval) op een min of meer verharde weg. We kiezen de normale weg weer richting het vliegveld van Entebbe. Het is inmiddels 17.15 uur. Nog tijd genoeg, maar we hebben totaal geen behoefte meer om nog te eten in het door Barnabus uitgezochte restaurant op een paar kilometer van het vliegveld. Het enige wat we wilden, na deze nieuwe vervelende ervaring, was naar het vliegveld en wel zo snel mogelijk. Vooral ook om dan van Barnabus af te zijn. Barnabus reed ons naar het vliegveld, bood nogmaals zijn excuses aan voor het incident van de dag ervoor. Het werd geen warm afscheid..... Barnabas is een goede chauffeur, dat moeten we absoluut erkennen. Maar voor de rest..... Nou ja, we zijn op het vliegveld en eten daar wat. Allemaal redelijk relaxed. ons vliegtuig gaat om 21.50 uur, dus tijd genoeg. Op het vliegveld van Kampala zijn verrassend veel winkeltjes, we komen de tijd dus wel door. We hebben een fantastisch vooruitzicht! 3 dagen bijkomen op Zanzibar..... We kunnen niet wachten. Daar kunnen we genieten van onze mooie ervaringen in de afgelopen weken en van de iets mindere ervaringen van de afgelopen dagen..... Dat gaat zeker lukken! We see you at Zanzibar.

Nog even een nabrander: we vangen een paar glimpen op van het enorme Victoriameer, het grootste meer van Afrika. Entebbe is duidelijk een behoorlijk ontwikkelde stad met mooie hotels, resorts en hier en daar mooie stranden aan het Victoriameer. Het contrast tussen de puinzooi die we door heel Uganda hebben gezien en deze netjes aangeveegde moderne stad Entebbe is ongelooflijk. Uganda is natuurlijk het meest bekend vanwege de voormalige dictator Idi Amin (jaren 70), wereldwijd berucht en schuldig aan vele moorden op politieke tegenstanders. Onder het bewind van deze 'slachter van Afrika' zijn zo'n 300.000 mensen uit de weg geruimd. Maar de ouderen onder ons weten zich ook nog wel de vliegtuigkaping in 1976 te herinneren. Een El Al vliegtuig met 250 passagiers was door Duitse en Palestijnse extremisten gekaapt en mocht nergens landen. Het Uganda bood aan om het toestel op Entebbe te laten landen omdat Amin bevriend was met Arafat en deze steunde in zijn strijd tegen Israel. Israelische commando's maakten in het geheim in de nacht een eind aan de kaping. Helaas met een bloedig einde. Ruim 50 Ugandese militairen, 9 kapers en 2 gegijzelden vonden de dood. Ondertussen hadden de Israelische commando's ook 30 Mig straaljagers van de Ugandese luchtmacht vernietigd. De bevrijde passagiers werden onder een kogelregen vanuit Uganda naar veiliger oorden gevlogen. De hele operatie duurde 1.5 uur. Het El Al vliegtuig staat er nog steeds. Het terrein is een soort gekenken voor de dramatische ontknoping van deze kaping, die vele malen verfilmd is.

28 juli Zanzibar (19)

Toen we gisteravond gingen slapen was het ongelooflijk helder. De hemel werd verlicht door een enorme hoeveelheid sterren. Zo'n heldere en geweldige sterrenhemel hebben we nog nooit gezien. Prachtig. We hadden de wekker gezet op 06.15 uur om vanuit onze huisjes de zonsopgang te zien boven de oceaan. Is het zwaarbewolkt! Dat valt tegen. De zon laat zich niet zien en we gaan weer naar bed. In de loop van de ochtend regent het zelfs. Dat moet niet al te lang duren. Pas eind van de middag komt er een beetje zon door de bewolking heen. Net nog genoeg om 2 uurtjes zon mee te pakken. Hans en Lars lopen een eind op het strand noordwaarts en komen terug met een behoorlijke verzameling grote schelpen. Als het even kan, nemen we die mee naar huis. In het resort is een kiteboard school gevestigd. De jongens willen dat wel proberen, maar komen daarop terug als ze horen dat ze de eerste 4 uur alleen maar met de kite (vlieger) bezig zijn om die onder controle te krijgen. Daarna mogen ze pas een plank op. Ze hebben uiteindelijk geen zin om die tijdsinvestering te doen. Dan niet. In plaats daarvan zijn ze bijna de hele dag yatzee aan het spelen. De voorgedrukte blaadjes zijn inmiddels op, maar ze doen het nu met zelf gemaakte invulbladen. Vanavond gaan we op zoek naar een restaurant waar ze ook pizza's hebben. Op advies van een Belgische familie die hier ook zit, komen we bij een restaurant uit dat op zo'n 20 minuten lopen naar het noorden ligt. Leuk restaurant, aan het strand, met een echte Italiaanse pizza oven. We eten daar lekker en lopen weer terug over het strand naar onze huisjes. We gaan weer lekker slapen. Dit wordt de laatste nacht van onze vakantie (als we de nacht in het vliegtuig terug niet meetellen). Morgen is onze allerlaatste dag in Afrika..... Aan alles komt een eind. Ook aan onze vakantie.

29 juli De allerlaatste dag..... (20)

Het is de allerlaatste dag vandaag..... Weer de wekker gezet voor een zonsopgang, maar weer was het bewolkt om 06.30 uur. Het trekt overigens al wel snel open en wordt het heerlijk warm en zonnig. Dat wordt een mooie laatste dag. We liggen de hele tijd, we zwemmen wat in de oceaan, we drinken wat, we eten wat, we zwemmen wat in het zwembad en we rusten vooral uit. We gaan ook vandaag niks doen. Wel hebben we de koffers en tassen ingepakt, want om 10.00 uur moesten we uit de huisjes. Geen probleem, we hebben alles bij de hand en andere gasten zijn er nauwelijks. We kunnen dus gewoon onze gang gaan. Hans en Fenny gaan nog even kijken in het dorp of er nog wat souvenirs te scoren zijn. Er zijn 2 kleine winkeltjes, maar we vinden niet echt iets leuks. In de loop van de middag komen er masai mannen met een gespreide doek op het strand om spullen te verkopen. Daar zit wel wat bij. Lars koopt wat voor zijn vrienden en Fenny koopt een paar mooie omslagdoeken. We zijn wel een half uur bezig geweest met afdingen. Leuk, maar wel vermoeiend. Hakuna Matata! We gaan vroeg dineren, zo rond 17.00 uur. Om 18.00 uur worden we opgehaald voor de terugreis naar het vliegveld. We vliegen om 21.35 uur naar Dubai. Daarvandaan vervolgens naar Amsterdam. Heerlijk rustige dag, lekker bijkomen en genieten van het prachtige uitzicht over de oceaan.

Om 18.00 rijdt het busje voor en vertrekken we naar het vliegveld..... Helaas, helaas. Op het vliegveld van Zanzibar is het wat chaotisch. Het is klein en alles gaat met de hand, maar het lijkt uiteindelijk wel goed te gaan. De vlucht naar Dubai doen we met FlyDubai. Dat is de Transavia van Emirates. Overigens in niets te vergelijken met Transavia, want de beenruimte en de ruimte in de breedte is veel en veel beter dan bij Transavia. Ook krijgen we gewoon wat te eten. Drinken (behalve water) moet wel extra betaald worden. We gaan een half uurtje later weg, maar dat geeft niet, want in Dubai zit er 3,5 uur tussen de vluchten. Daar zullen we 04.00 uur lokale tijd (2 uur later dan in NL) aankomen.

30 juli Weer thuis..... (21 en laatste....)

De eerste vlucht van vanacht verliep prima. Op het vliegveld van Dubai (32 graden om 4 uur in de nacht) moeten we eerst een tijd wachten, dan een stuk met een busje, vervolgens een stuk met een metrotrein en vervolgens weer een stuk lopen. Dat vliegveld is zo groot, dat hou je niet voor mogelijk. Ook heel erg luxe met pracht en praal. We drinken nog wat in een Heineken House..... en vervolgens wachten. het vliegtuig is vertraagd. We vliegen met Emirates naar Amsterdam en meestal is Emirates erg stipt met vertrek en aankomst. Maar goed, uiteindelijk kunnen we in het vliegtuig. Op het moment dat we dachten dat we konden vertrekken, vertelt de piloot dat er een probleem is met de luchtverkeerssystemen in Abu Dhabi. Wat het probleem is en hoe het opgelost gaat worden, weten ze niet, maar het ging minimaal 3 uur 40 minuten duren..... Jesse ontploft bij die mededeling. Hij gaat vanaf Schiphol naar een festival in Amsterdam en dat begint al om 12.00 uur en is om 23 uur afgelopen. Hij ziet het weerzien met Afra en met zijn vrienden in het water vallen..... We mogen het vliegtuig niet uit, dus dat wordt de komende uren afzien. Lekker, want de vlucht op zichzelf duurt ook gewoon 7 uur. En dat blijft zo..... Na 10 minuten horen we de piloot weer. Nu met goed nieuws. Het probleem is opgelost en we kunnen mogelijk al over een half uur vertrekken. Mooi! Uiteindelijk duurt het natuurlijk nog best lang voordat we de lucht in gaan, maar de vertraging zal niet langer zijn dan 1 a 1,5 uur. De vlucht verloopt verder voorspoedig en 5 kwartier later dan gepland landen we in Amsterdam. De Airbus 380-800 van Emirates bevalt weer uitstekend. Brede stoelen met veel beenruimte, eigen videoscherm met keuze in 2000 TV en videozenders, goed eten en onbeperkt en gratis drinken. Prima allemaal, lekker vliegen zo! Op Schiphol worden we bij het uitstappen uit het vliegtuig al gecontroleerd vanwege de extra veiligheidsmaatregelen en vervolgens vinden we snel onze bagage. Alles is er weer. Als we de publieke ruimte inkomen, worden we opgevangen door Afra en Fabienne. Jesse wist wel dat Afra zou komen, want zij gaat mee naar het festival, maar voor Lars was het een verrassing dat Fabienne ook op Schiphol was. Leuk hoor, om te zien dat ze elkaar allemaal hadden gemist. We zijn ook best lang weggeweest. Afscheid genomen van Afra en Jesse en vervolgens snel naar de auto. We hadden valet parking gereserveerd, dus als het goed is moet onze auto voor de aankomsthal klaarstaan. We zien de auto echter nergens. Tekst bij het loket; oh ja, er is een probleem met de auto. De accu is leeg of zo, dus die staat nog op het lang parkeren terrein of daar in de buurt. Lekker dan, je denkt dat je auto klaar staat en dan dit. Met een busje van valet parking naar de verre parkeerplaats gereden en gewoon de auto gestart. Waarschijnlijk hebben de jongens van valet parking op een knopje gedrukt waardoor de beveiliging niet uitging. Dan kan je hem inderdaad niet starten. Lekker dan. Het goede nieuws is dat de accu niet leeg is en dat er niet echt een probleem is. Vervolgens naar HUIS!

Samenvatting:

7 landen (Zambia, Zimbabwe, Botswana, Namibië, Rwanda, Uganda en Tanzania)

12 vluchten (4 x Kenya Airways, 3 x Emirates, 1 x Fly Dubai, 3 x Proflight Zambia en 1 x Air Zimbabwe)

36 vliegtuiguren, 42 auto-uren (exclusief game drives.....)

10 lodges/hotels

23 stempels in paspoorten

Big 5: 10 leeuwen, 3 luipaarden, honderden olifanten en een stuk of 30 buffels. Geen neushoorns.

2 nightdrives

1 wandelsafari

3 ochtend gamedrives

3 middag gamedrives

1 full day gamedrive

1 boatsafari

1 kanosafari (3 dagen, 2 nachten)

2 vissafari

1 slangensafari

1 gorillatrekking

1 chimpanseetrekking

1 bezoek aan traditioneel dorp in Namibië

1 wandelsafari kleine apensoorten

5 survivors!!!